

kelse, er vi villige til at se på, hvis nogen rejser det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om afgift på landbrugsbedrifters kvælstof- og CO₂-afgift på kunstgødning.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Line Barfod (EL). (Fremsat 25/11 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg noterer mig med glæde, at Enhedslisten har sat sig ind i det grundige faglige forarbejde til vandmiljøplan III. Jeg er glad for, at Enhedslisten vil bidrage med gode forslag i debatten om den nye vandmiljøplan.

Det er rigtigt, at en regulering via afgifter er grundigt beskrevet i det faglige forarbejde, hvor flere forskellige modeller er analyseret. Der er både en model, hvor overskuddet beregnes på hver bedrift og afgiftsbelægges, og en model, hvor afgiften pålægges på sektorniveau.

Fordelene ved en omlægning fra en administrativ regulering til en økonomisk regulering via afgifter er først og fremmest, at de er mere omkostningseffektive. Ulempen er derimod, at det er vanskeligt at forudsige den præcise effekt på nitratudvaskningen og ammoniakfordampningen, især lokalt.

Regeringen har derfor også nøje overvejet fordele og ulemper ved at indføre en afgift, og

der er flere grunde til, at en omlægning fra de nuværende administrative regler til kvælstofafgifter ikke er med i regeringens forhandlingsudspil vedrørende vandmiljøplan III.

Den hidtidige kvælstofregulering har vist sig at være effektiv. Evalueringen af vandmiljøplan II taler sit tydelige sprog. Den nuværende regulering har sikret, at målsætningen om en halvering af udvaskningen til vandmiljøet er nået, og det er også noget af en præstation, at landbruget siden midten af 1980'erne har halveret forbruget af kvælstof i handelsgødning. Det er derfor regeringens vurdering, at vi skal være meget varsomme med at erstatte den nuværende regulering og dermed risikere at sætte de opnåede resultater over styr.

EF's nitratdirektiv opstiller præcise regler vedrørende f.eks. anvendelse af husdyrgødning, og det er bl.a. et nagelfast krav til den maksimale tilførsel af kvælstof med husdyrgødningen. Ellers skal det sikres i den danske miljøregulering, så der vil derfor under alle omstændigheder være behov for administrative regler i et vist omfang.

Vi må heller ikke glemme, at den nuværende danske kvælstofregulering er godkendt af Europa-Kommissionen, hvorimod det er usikkert, om en omlægning til en afgiftsmodel vil kunne godkendes.

De fremtidige krav, som følger af vandrammedirektivets implementering, forventes at stille krav til udledning af nitrat og ammoniak i et lokalområde, og med en kvælstofafgift er det vanskeligere at fastslå, om tilpasning til afgiften medfører en reduktion af nitratudvaskningen eller ammoniakfordampningen, og det kan ikke styres geografisk, hvor den største reduktion sker. Der vil derfor i den forbindelse være behov for at supplere en generel afgift med en administrativ regulering i lokale områder.

En omlægning til afgifter indeholder derfor usikkerhed i forhold til miljøet og EU, og der er også usikkerhed i forhold til behovet for supplerende lokal regulering.

Kl. 18.15

I Enhedslistens bemærkninger til forslaget beskrives den nuværende regulering som firkantet og uden tilstrækkelige incitamenter til at begrænse kvælstoftabet. Det billede kan jeg ikke genkende. Billedet er derimod, at landmænd i dag føler, at de nuværende kvælstofregler er meget restriktive, og de forsøger på alle måder at mindske kvælstoftabene fra stalde, lagre og ved udbringning. Ved at mindske tabet øges indhol-